

Bir Pazar Ertesi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 26 Nisan 2015

Kaygısız günüm geçmiyor ki hatırlamıyorum bile tarihini eş güdümlü kaygılarım düzene yenik düşmüşken.

Oturdum karşınıza sevgili dostum hatta can yoldaşım. Kimden mi bahsediyorum... Fark eder mi varlığını ifşa etsem ya da varlıklarını her nasılsa görmez gözlerle dönenip duran bunca insan varken çevremde varsın hiçbir izahatta bulunmayayım.

Boş bir sandalyenin kukla gölgesi ki izafî bir tanımlama olsa olsa hele ki benliğim böylesine coşku doluyken bir Pazar ertesi.

Henüz adımlamadık yeni haftanın girizgâhını. Adım diyoruz demesine de bir koşturuyoruz ki sormayın gitsin.

Sıradan bir rehavet çökmüş iken sabahın ilk saatlerinden kocaman bir vurdumduymazlıkla vurdum kendimi yollara. Ne dün ne de yarın sadece anın hazzı güneş de eşlik etti mi değmeyin keyfime.

Kaygı idi değil mi girizgâhı şu anlatımın. İyi de hangi birini sayayım. Ne ise dem vurduğum ne ise densizlerin göstergesi bu değil mi rotamı tayin eden bu yüzden ne kadar teşekkür etsem de yeterli gelmez harici gölgelere. Mademki bu denli zaruri yadsımak ya da yaftalamak alın benden de o kadar, diyemem. Demedim de demeyeceğim de. Bu ne bir utanç ne bir itiraf ne de basit bir inkâr güdüsü ile çetrefili bir anlatım. Sadece verdiğim değer bana verilmez iken zerresi. Genelleme yapmasam da yok yok var bir tuhafılık. Alın işte, yine kaygı düzeyim tavan yaptı. Öyle ya; edebi bir kaygı gütmem gerekirken günden dem vurdun ve onca zincirden ki koptu kopacak. Ne de olsa sakıncalı bir devinim adına zincir denen. Benden iyi de kimseler bilemez. Evet, iddia ediyorum o zincir bileşkesine dâhil olan tüm istemlerimi ya da istem dışı ne varsa beni ben yapan.

Sürekli bir tekerleme dönmekte zihnimde: Aklınıza ne gelirse. Önce hayatın bir muhasebesini yapıyorum derken günün derken tüm söylemler hele ki kulağıma çalınanlar yok mu. Ne ifşa ederim ne de rencide zira haysiyet değil mi insana en yakışan giysi ne var ki yerini çalıntı roller ve maskeler aldı. Öyle ki çalınmadık hayalim kalmadı ben çalınmadık kapı bırakmazken.

Alın işte; paydos zili... İyi de neyin paydosu ola ki? Yemek arası mı çay molası mı? İşte en sevdiğim de bu: Özgür ruhumun kıvrımlarında dönenirken bağımsızlık duyguları tabi olmadığım her ne ya da her kim ise. Denedim hem de taarruza izin verdim istimlâk edilirken ruhum. Hayır, yanlış anlamayın sakın: Ne güdümüne girdim insanların ne de hükmetmelerine izin verdim ki bahsettiğim ikili ilişkiler de değil.

Soruyu sormadım ama cevap vermek için nasıl da cebelleşiyorum her nedense. Huyum kurusun: Hep açıklama yapma ihtiyacı gütmemden bir marifetmişçesine duygularımın dahi hesabını veriyorum.

İyi de kimse böyle bir gaye ne güder ne de aklına gelir benim aklıma gelen onca detayın yanında ne ki iştiğal ettikleri. Aklıma takıldı da bir Pazar ertesi... Ne mi? Çok şey...

Mesela avare avare dolaşan onca insan. Eh, ne de olsa güzel bir tatil günü. Ruhlar da avare edimler de.

Mutluluk emsali gülücüklere pek rastlamadım desem yeri değil zira somurtuk hiçbir yüze rastlamadım cadde boyunca. Cadde de cadde hani. Bırakınız ismini cismini ve semtini ama açık olmam gerekirse başka dünyaların maliği onca insan zira yarım saatlik bir mesafe aralığında bile kılık kıyafetten tutun ruh haline kadar her şey ve herkes evrim geçirmekte. Kanıksamak zor değil: Paranın gücü ve satın alma dürtüsünü karşılayan onca mağaza ve bir o kadar çekilen ziyafetler. Bütçelerin zorlanmadığı meydanda yalnız ne yazık ki küçük bir azınlık mademki yolum düştü oralara gözlem yapmaktan da geri kalmadım. Ne de olsa seksen bir milyonun temsil etmiyor muyuz her birimiz? Ne yazık ki hayır zira genelleme yapmak akla zarar. Ters istikamete gittim mi biliyorum ki bu mutlu azınlıktan tek birini dahi göremeyeceğim.

Ülkenin koşulları da meydanda insanların satın alma gücü de. Bir yanda paraya para demeyen para babaları bir yanda ocağına incir ağacı dikilmiş büyük bir kitle. Ne siyasi propaganda yapmak amacım ne de eleştirel bir bakış açısı getirmek ama görünen köy de kılavuz istemiyor doğrusu.

Gözüm takıldı bir ara bir mağazanın vitrinine ve içimden çığlık attım:”Bunu almalıyım.”ve fiyat analizi yaparken gördüm ki sayılar bana bir oyun oynamakta ne yazık ki ben gibi çok insanla rastlaştım bu kaosa dâhil olan. Sadece son haneye yerleşmiş ”sıfır”ı görme yetimi kaybettiğimi fark ettiğim ve aslında hiçbir değer taşımayan bu sıfır rakamı öyle bir konuşlandırılmış ki son haneye.

Umurumda değil de sahip olmadığım ya da tenezzül etmediğim tüketim mallarının hayalini kurmak ki haddi hesabı yok iken yirmi dört saatlik süreçte kurduğum hayallerin. Bir eksik bir fazla hiç sorun değil ama haricimdekileri düşününce benimle aynı olgunluğa ya da saflığa nail olmamış hele ki çok genç yaştakilerin halini düşününce canım acıyor. Her hangi bir giyim eşyası olmayabilir de alım gücünüzün yetmediği ama ya canınızın çektiği bir gıda maddesi ise mutfağa sokarken zorlandığınız ve hele ki gelir düzeyiniz de yetmiyorsa durum içler acısı. Kısıtlı bir bütçe ile ay sonunu getirenler ya da getirmeye çalışanlar kim bilir kaç takla atıyor bütçeyi denkleştirirken ki denkleştirdiği koca bir yanılğı. Bir tek mutfak masrafı ya da üç beş giysi ile olmuyor ki gider ve gelirin denkliği. Ekonominin ivmesi sürekli seyir değiştirmekte üstelik toplumun her kesimini etkileyen. Buna sağlık harcamaların dahil etmedik bile hele ki demirbaş giderin diğer öğelerini de kattık mı...

Kaygı demiştım değil mi ya da korkular hayatı zorlaştıran aslında en korkutucu olan ölüm korkusu iken

benimki de laf mı...

Güzel bir günün nihayetinde içinizi karartmaya hiç gerek yok. Gecikmeli de olsa eşlik eden bahar güneşini küstürmeyelim değil mi...

Tüm yaptırımlar ve isteklerimiz müdahil olalım ya da olmayalım ve ne kadar olumsuzluk varsa yaşadığımız ve yaşama ihtimalinin çok da uzak olmadığı...

Günler devinirken ve hayat kayıp akarken yeter ki koruyup kollayalım içimizde yeşeren mutluluğu. Zor mu? Bazen hayli zor ama bir o kadar mümkün.

Her şeye rağmen hiçbir şey keyfimizi kaçırmamalı. Ne kaygan zemin ne de mesul kılındıklarımız.